

NOM DE L'ACTIVITAT: Expedició Perú 2008

Data: 5-20 d'Agost 2008

Lloc: Cordillera Blanca, Andes, Perú

Participants: Cristina Roquet, Martí Boleda, Joan Colón

Tipus d'activitats: Alpinisme

Comentaris: (extrets del bloc del cau)

Trekking Santa Cruz, ascensió Pisco i "Rajadaraju" (1ª part)

Doncs la nostra aventura a Cordillera Blanca comença amb el trekking de Santa Cruz, un trekking molt típic amb unes vistes genials, relativament suau i que és una bona manera d'aclimatar-se i fer-se una idea panoràmica del que és la part més famosa de la Cordillera Blanca. Aquesta és la idea general del trekking, però no la nostra realitat...ens va fer bastant mal temps, tot el dia amb núvols i amb algun que altre ruixat, per tant com a aclimatació va estar prou bé (passes per Punta Union...un coll de 4750m), però de vistes ben poques...alguna imatge del Quitaraju, la punteta de l'Alpamayo i alguna vista més decent del Taulliraju i poca cosa més. Com a mínim per mi, va ser una petita decepció (els altres components ja diran la seva opinió, crec que els hi va agradar més que a mi).

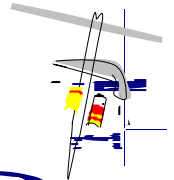
El recorregut del trekking comença a Cashapampa i acaba a Vaqueria. En aquest punt vam agafar un "colectivo" que ens va portar a Cebollapampa, una zona d'acampada d'on surten varies rutes per anar a fer diferents pics (Pisco, Huandoys, Chacaraju, Yanapacha, etc.)

El dia següent d'arribar a Cebollapampa ens vam trobar amb un portejador que havíem contractat a Huaraz per ajudar-nos a portar el material fins al camp base del Pisco.

Les perspectives no eren molt millors que els dies de trekking, tota l'ascensió des de Cebollapampa fins al camp base del Pisco la vam fer sota la pluja i al final sota la neu. Davant aquestes perspectives de temps, els ànims de l'expedició no eren precisament alts...

Vam decidir acampar al camp base en comptes de seguir pujant fins al camp morrena des d'on normalment es surt per fer el cim del Pisco. Com que havíem acampat més avall del que sol ser habitual, a les 12.30 ja estavem esmorzant...si si, a les 12.30 de la nit...és l'esmorzar més matiner que hem fet mai...pràcticament era hora de sopar que nosaltres ja esmorzavem per intentar atacar el cim desde el camp base. Per la nostra sorpresa, al sortir de la tenda hi havia un cel totalment lliure de núvols i ben carregat d'estrelles, cosa que feia esperar un dia esplèndid

A les primeres rampes direcció al camp morrena la Cristina no es troba del tot bé degut a problemes amb l'alçada i decideix tornar a la tenda i reservar-se per nous intents de cim... en Martí i jo seguim endavant en el que va ser una típica excursió CAU. I què vol dir excursió CAU, doncs donar moltes més voltes del necessari (no ús imagineu lo

difícil que és orientar-se en una morrena de pedrols enormes de nit...), obrir "noves" rutes per arribar al glaciari (quina "trepadeta" tan innecessaria i tan dura que ens vam marcar) i caminar per el glaciari una estoneta fins que per fi vam trobar les traces que havien deixat les altres cordades que intentavem fer cim. En definitiva...que quan nosaltres arribavem al coll del Pisco (5350m) ja hi havia alguna cordada que feia cim i d'altres que si aproximaven...

Quan vam arribar al coll, molt animats ja ens veiem al cim...i deiem, vaaaaa...si només quedem 400m...res més lluny de la veritat...va ser un sufriment inimaginable...estavem fets pols, primer feiem 40 passes i paravem...després eren 20, després 10 i finalment feiem 2 passes, ens miravem...ens aturavem i pensavem

seriament en donar la volta...per sort van poder més les ganes que el cansanci i tot i ser la última cordada en fer cim...a les 11h arribabem al cim del Pisco (5750m) i el dia ens regalava unes esplèndides vistes del Chacaraju i l'Artesonraju (fotos que es veuen més amunt), els Huandoys, el Huascarán i el Chopicalqui entre d'altres.

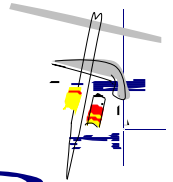
El següent Pic que vam intentar va ser el Yanapacha, que al títol del blog es descriu com a "rajadaraju", és un pic una mica més baixet que el Pisco (5440m) però una mica més difícil amb una última part bastant empinada i amb molt de pati (una caiguda directament a una esquerra sense fons no és una imatge molt agradable...jeje). En Martí es va currar un primer llarg molt guapo amb una sortida d'uns 60° que després suavitzava una mica amb pendents de 45 a 50° que es mantenien al llarg d'uns 150m aprox fins arribar al cim. A la reunió del primer llarg mig morts de freds vam estar pensant si seguir en ensamble (fer llargs era un pal, molt temps i molt fred...s'ha d'estar molt curtit...) o "rajar-nos", finalment la decisió presa va ser la segona i vam tornar cap avall una mica desilusionats però amb esperances que el següent cim surti millor.

I fins aquí les primeres aventures a la Cordillera Blanca...d'aquí una setmaneta la segona part, esperem que amb bones notícies!!!

Ascensió al Nevado Ishinca (2ª part):

Després d'un intens intermedí a Huaraz (merescudes visites al [Brasa Roja](#), presa de *jugos* i *batidos* varis per acompanyar els pertinents *desayunos americanos*), tornàvem a l'atac de la Cordillera Blanca, concretament, a la Quebrada Ishinca. En [Martí](#), en [Joan](#) i la [Cristina](#) (servidora) vam anar fins a [Pashpa](#) en taxi, on vam contractar un jove mulero aspirant a guia simpàtic, xerraire i una mica eixalabrat. Quatre hores de caminada tranquil·la i arribàrem al camp base, al costat del refugi Ishinca (4350 m); una esplanada immensa. Quan hi vam arribar només hi havia 4 o 5 grupets de tendes, però em puc imaginar que en temporada alta (juliol) aquest prat enorme deu semblar una petitat ciutat de tendes, habitada per guies, clients, alpinistes al seu aire com nosaltres, i mules i muleros.

El nostre primer objectiu aquí: l'[Ishinca](#) (5530 m), un cim d'aclimatació per als que volen anar més enllà, o una meta molt digne i amb bones vistes per qui no vol o no pot arriscar gaire més. És un cim fàcil que té al davant un altre cim encara més assequible, l'[Urus](#), però la resta de veïns tenen força més mala gaita.

Així doncs, ens llevem a les 3h, sortim a les 4h de la matinada, i a les 7h som al peu de la glacera. Toca el sol a tot arreu menys on som nosaltres, que curiosament anirem per l'únic tros de paisatge on romàn l'ombra. Fa un fred intens, tot i que més o menys suportable... L'ascens glaciari no té gaire complicacions, les esquerdes són escasses, però avancem lents, tot i estar aclimatats el cansanci es fa notar. Enfilem metres i més metres de desnivell, fins arribar a la pala final, una pala de 45 graus molt assequible.

Que estrany... són les 11h i som la darrera cordada! Tot un clàssic dels "vells" del CAU. En fi, la vista és magnífica, no hi ha gairebé núvols, i el Ranrapalca i el **Toçllaraju** són alguns dels 6mils que identifiquem.

Anem avall amb molta més lleugeresa, ara tocava descansar per passar al pròxim i darrer objectiu que ens voltava pel cap, el Toçllaraju. Malgrat tot, finalment vam deixar-ho córrer: una diarrea impetuosa i inoportuna de'n Martí ens fa desistir de l'intent, així que, com que ja queden pocs dies pel vol de tornada: avall que fa baixada!

Però tots teniem (i tenim) la mateixa idea al cap: s'ha de tornar a Cordillera Blanca, s'ha de tornar-hi més forts, més rodats, amb més experiència, i llençar-nos a tastar itineraris per les mítiques i abruptes muntanyes de Cordillera Blanca, les més maques que haguem vist mai...!